

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/304/2015
Identifikačné číslo spisu:	1510201381
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1510201381.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Súkromného gymnázia Mercury, so sídlom v Bratislave, Zadunajská 27, IČO: 30 843 201, zastúpeného JUDr. Ing. Jánom Felšöcím, advokátom so sídlom v Pezinku, M. R. Štefánika 1, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 6, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 8C 25/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. apríla 2014 sp. zn. 8Co 197/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 20. marca 2012 č. k. 8C 25/2010-408 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003“), spôsobenej mu podľa jeho názoru nesprávnym úradným postupom stavebného úradu - Mestskej časti Bratislava - Petržalka, spočívajúcim v nevydaní územného rozhodnutia o umiestnení stavby športového areálu, ale zamietnutím návrhu na jeho vydanie, a to napriek predloženiu všetkých potrebných podkladov. Zamietnutie žaloby odôvodnil neexistenciou základného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to neexistenciou nesprávneho úradného postupu. Keďže za takýto postup nemožno považovať rozhodovaciu činnosť orgánu verejnej moci (vydanie rozhodnutia a ani činnosť priamo smerujúce k jeho vydaniu). Zároveň rozhodol, že žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 8. apríla 2014 sp. zn. 8Co 197/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol tiež, že žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou, stotožňujúc sa so správnymi skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa, so

správnym právnym posúdením prejednávanej veci, ako aj dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukázal. Uviedol, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, keď sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán. Konštatoval, že žalobca v podanom odvolaní len zopakoval svoje námietky prednesené už pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa prvostupňový súd dostatočne a presvedčivo vysporiadal. Len na doplnenie uviedol, že zákon č. 514/2003 rozlišuje medzi zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zodpovednosťou za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a že pokiaľ sa prípadné nedostatky a vady v postupe orgánu verejnej moci prejavia v obsahu rozhodnutia (mali za následok nesprávne rozhodnutie), môže byť daná len zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie, nie však za nesprávny úradný postup. Poznamenal tiež, že v konaní o náhradu škody z nesprávneho úradného postupu nemožno posudzovať vecnú správnosť rozhodnutia stavebného úradu, a že neprichádza do úvahy posudzovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, keďže ich použitie vylučuje špeciálna právna úprava, ktorou je práve zákon č. 514/2003.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Dovolanie odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom, tzv. inou vadou konania a nesprávnym právnym posúdením veci. K odňatiu mu možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa jeho názoru tým, že prvostupňový i odvolací súd svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili a že odvolací súd rozhodol o dovolaní bez nariadenia pojednávania. Žiadal preto rozsudky oboch súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žiadala tento mimoriadny opravný prostriedok ako nedôvodný zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“)), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), teda či dovolanie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V preskúmvanej veci dovolateľka napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je

daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

Za nedôvodnú považoval dovoláciu námietku o odňatí možnosti žalobcu konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, resp. aj súdu prvého stupňa. V zmysle stanoviska Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (R 2/2016) nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže len výnimočne zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., a to ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. O taký prípad však v preskúmvanej veci nešlo. Tým, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a výslovne na ne odkázal, bolo potrebné odôvodnenie jeho rozsudku posudzovať v kontexte s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu. Z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. na riadne odôvodnenie rozsudku je postačujúce, ak súd v odôvodnení stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia.

Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci. Je z neho zrejмый podstatný dôvod, pre ktorý bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá, t. j. že týmto dôvodom bola neexistencia nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, keďže za takýto postup nemožno považovať rozhodovaciu činnosť takéhoto orgánu, t. j. jeho samotné rozhodnutie, resp. aj prípadné vady a nedostatky (hmotnoprávne či procesnoprávne) vyúsťujúce do obsahu rozhodnutia. Odvolací súd navyše vysvetlil, že prípadné iné vady a nedostatky, ktoré nevedli k vydaniu rozhodnutia a bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazili, zo zisteného skutkového stavu nevyplývajú.

Dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov v základnom konaní sa nezaobera správnosťou skutkových a právnych záverov v nich obsiahnutých, pretože správnosť dovolaním napadnutého rozsudku by mohol skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani tým, že odvolanie bolo prejednané bez nariadenia pojednávania. V zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak nejde o niektorý z prípadov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia, t. j. ak nejde o prípad, kedy je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (táto okolnosť závisí od úvahy odvolacieho súdu), alebo ak súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo ak ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Pretože v preskúmvanej veci nešlo o žiaden z prípadov vyplývajúcich z § 214 ods. 1 O. s. p., odvolací súd bol oprávnený podľa odseku 2 tohto ustanovenia rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania a týmto zákonným postupom neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Žalobcom uplatnenými ďalšími dovolacími dôvodmi, spočívajúcimi v tzv. inej vade konania a v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom, sa dovolací súd nemohol zaoberať, pretože tieto dovolacie dôvody by mohli byť relevantné len v prípade, ak by dovolanie bolo prípustné. Samotné však prípustnosť dovolania nezakladajú.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok